

end Beskyttelse. Som sagt, jeg maa erkende, at hvis man havde anvendt den Fremgangsmaade, havde der kunnet være beskæftiget en hel Del Mennesker mere, men givet er det ogsaa, at Varerne vilde være blevet en Del dyrere. Man skal se Sandheden lige i Øjnene, og Sandheden er fornøftigvis den, at naar man vil beskytte paa den ene eller anden Maade, løber man en Fare for, at Varerne bliver dyrere, særlig naar Situationen er den, at hvis man ikke vil anvende Beskyttelse, vil man kunne faa meget billigere Varer fra de valutasvage Lande — at det under en rolig Situation kan forholde sig helt anderledes, er en Sag for sig, det skal jeg ikke komme ind paa. Det er altsaa sikkert nok, at der kunde have været naaet nogen Besparelse ved at gaa den Vej, det ærede Medlem anviser. Men hvor vilde det ærede Medlem have kunnet hente Hjælp til denne Ordningens Gennemførelse? Jeg tror ikke, han kunde have ventet en saa voldsom Beskyttelseslyst hos det konservative Folkeparti. Jeg ved, at han ikke kunde have faaet Hjælp her fra det radikale Parti, idet dette jo stiller som Betingelse, at alle Partier skal være enige om Importreguleringen, for at det overhovedet kan gaa. Og naar jeg altsaa ikke en Gang tør love det konservative Folkepartis Hjælp dertil, vil allerede deri praktisk talt ligge, at det ærede Medlem ikke vil kunne vente det radikale Partis Tilslutning — og Sandsynligheden for, at Partiet Venstre skulde gaa med dertil, turde vel heller ikke være overmaade stor. Altsaa, jeg maa hævde, at de saakaldte Muligheder, som det ærede Medlem anfører som Muligheder for at have en bedre økonomisk Situation end den, man har, er ikke Muligheder, men Umuligheder, idet de aldeles ikke har den allermindste Sandsynlighed for paa den ene Side at kunne virke og paa den anden Side at kunne gennemføres. Jeg maa saaledes hævde, at det Bidrag, som det ærede Medlem har givet til Udviklingen af Forholdene paa en saadan Maade, at vor økonomiske Situation skulde være bedre end den, vi har nu, er for intet at regne.

Jeg skal derefter vende mig til de Bidrag, som det ærede Medlem Hr. Rode har givet til det samme Problem, og jeg maa erkende — noget kan jo ligge deri, at det var paa et noget tidligere Tidspunkt af Dagen, det ærede Medlem havde Ordet —, at han kom dybere ind derpaa, men jeg kan ikke erkende, at det ærede Medlem paa noget Punkt gav Anvisninger, som har nogen synderlig Værdi. De Veje, man kan gaa for at skaffe Balance, er som bekendt to:

enten at bringe Udgifterne ned eller forøge Indtægterne. Med Hensyn til det første anviste det ærede Medlem, hvad jeg naturligvis kunde vente, han vilde, at man med Hensyn til Selskabsbeskatningen ved den sidste Skattelovsrevision indførte den Forandring, at udenlandsk Fortjeneste ikke skulde dobbeltbeskattes gennem Aktieselskabsskatten. Nu er det givet, at man kan sige, at hvis man tager en højere Procent under en given Situation, faar man, naar Indtægten er den samme, et større Beløb i Statskassen, men det forekommer mig ikke, at dette med Rette kan være vejledende i Retning af, hvad man vil gøre. Det afgørende maa være, om de Veje, hvorigennem man tager Skatten, er rigtige eller ikke, og her maa jeg hævde, at det ikke er forstandig Politik at søge at skade det danske Erhvervsliv i Udlandet, hvor det er udsat for en ekstra Beskatning, og søge at svække det danske Erhvervslivs Vovemod i Retning af at ville kaste sig ind i udenlandske Erhvervsmuligheder og at skade dem ikke alene ved Dobbeltbeskatning, men højst sandsynligt ved tredobbelt Beskatning, derved at dette Land, hvor Pengene tjenes, ekstrabeskatte dem. Jeg kan altsaa afgjort ikke erkende, at den Forandring, der blev foretaget ved disse Skattelove, selv om den har ført med sig, at Staten maaske har maattet give Afkald paa enkelte Millioner, har været urigtig. Det afgørende i Beskatningsspørgsmaal er altid, om Skatten er berettiget eller ikke, og jeg maa atter hævde, at en tredobbelt Beskatning af visse Erhverv er urimelig. Altsaa ad den Vej mener jeg ikke, at der med Rette kunde vindes noget. Jeg fik heller ikke Indtryk af, at det ærede Medlem mente, at der gennem Indkomstskatten kunde ventes noget udover det, man faar. Har det ærede Medlem udtalt sig i en anden Retning, har jeg overhørt det, men jeg kan vanskeligt tro, at det ærede Medlem skulde have udtalt sig for en stærkere Beskatning, idet Skatteprocenten til Stat og Kommunen — hvilket sikkert det ærede Medlem vil erkende — for ikke faa Indbyggere er saa høj, at det vil være saare betænkeligt at gaa højere. Jeg maa altsaa hævde, at det ærede Medlem ikke har anvist Veje til forøgede Skatter, der hviler paa et rimeligt Grundlag med Hensyn til Indkomst- og Formue.

Med Hensyn til Beparelserne forekom det mig, at det ærede Medlem fremkom med et Par meget interessante Udtalelser, og den første af dem forbavsede mig, maa jeg tilstaa, i ikke ringe Grad. For det første sagde det ærede Medlem, at det